

SUS CORTINA

M-am hotărât: o să țin un jurnal pe perioada Cupei Mondiale din Africa de Sud. Ideea mi-a venit savurând din nou cartea lui Ioan Chirilă despre Mexic '70, dar de mult timp vreau să fac asta, să scriu adică.

Africa de Sud pentru mine o să fie în sufragerie, unde pot să sar repede și pe Internet, acest fantastic prieten al comunicării...Cu timpul stau bine: copiii pleacă în vacanță la Buzău cu tot cu socri, iar soția mea oricum m-ar fi susținut așa cum a făcut de la început, când stăteam într-o garsonieră și aveam un singur televizor, mic ca o cutie de pantofi. Mi-a amenajat camera să pot vedea în liniște Cupa Mondială din Franța 1998. Cât despre mine, de două luni încerc să-mi găsesc un loc de muncă, după ce am ieșit dintr-o situație ciudată, în care mă scufundam ca într-o ca o mlaștină nevăzută. Eram ca fotbaliiștii neplătiți care așteaptă 60 de zile ca să depună memoriu. Eu am așteptat mult mai mult; amuzant este că acum iau cu țârâita cam aceiași bani pe care îi luam când lucram.

Totul promite deci; nu-mi rămâne decât să verific legăturile, să apăs butoanele și Sus Cortina!

ÎN AȘTEPTARE

Azi e Ziua Copilului. Tristă zi, plouă și lumea e supărată de la necazurile traiului zilnic. Greva generală anunțată în toată mass-media eșuează în băltoacele Bucureștiului, ca după o noapte de beție. Mondialul e prezent numai în ziare. Deschid Gazeta Sporturilor și citesc. Blatter e în centrul tirului venit din toate părțile, toți se tem de proasta organizare, de șerpi, babuini și atentate. Elvețianul, obișnuit să-i ducă tava atâția ani lui Havelange și să-i potrivească bilele ca să iasă cine trebuie, speră diplomatic în reușita turneului. Blatter și-a lăsat părul lung spre ceafă, ca un macho scăpătat care vrea să re trăiască gloria de odinioară. Nu mi-e deloc simpatic actualul președinte al FIFA și sper să iasă din fotbal cât mai curând, sau măcar să renunțe la proiectele sale stupide. Dacă era după mintea lui, fotbalisții ar fi jucat turnee finale în fiecare lună, eventual conectați la o sursă de alimentare, numai pentru a ține în funcțiune non-stop mașina de făcut bani a publicității.

Apropo de publicitate, citesc o știre neverosimilă: soția lui Van der Vaart are interdicție pe stadioanele din Olanda unde trupa lui Marwijk susține ultimele amicale. Motivul? La ultima partidă a olandezilor, ea a apărut într-o ținută care făcea reclamă unui producător concurent sponsorului naționalei batave. Hotărât lucru lupta se ascute pe măsură ce se apropie startul și logica pare să sufere în vremuri de criză. E drept că situațiile disperate cer măsuri disperate, dar parcă e prea de tot mai ales că Sylvie Van der Vaart e o bucurie pentru ochi.

SERBIA, CE DEZAMĂGIRE!

Mă trezesc devreme și caut comentarii după „etapa” de ieri. Maradona are un discurs rațional. Deplânge ratările și promite să umble la angrenaj ca să-i sporească randamentul pentru a nu mai trăi emoțiile din final, când nigerienii puteau să egaleze. Antrenorul Nigeriei e mulțumit de cum s-au prezentat și regretă doar greșeala de la golul primit. Cred și eu: la ce am văzut ieri, Nigeria e peste Coreea de Sud și Grecia. Am senzația că cei care administrează pagina de internet a FIFA selectează numai declarațiile inofensive.

În fine să ne mutăm la Anglia-SUA. Capello e diplomat și are umor: „Robert a făcut o greșală, dar a avut și o intervenție superbă. Am avut multe ocazii. Au existat multe lucruri pozitive. Dar rezultatul nu a fost pozitiv.” Selecționerul american e puțin îndrăzneț: „la pauză ne gândeam la victorie, în final am obținut un punct”. Da, mister Bradley. Dacă ați mai fi marcat încă un gol norocos ați fi determinat Anglia să declare „zi de doliu național la Londra și în împrejurimi” cum a zis crainicul meciului, aducându-și contribuția în stil Robert Green. Mergem și la greci. Rehthagel „echipa mea nu a știut să joace”. Probabil că bătrânul antrenor german a obosit să strunească o echipă ale cărei gânduri sunt demult la plajele unde răsună sirtaki-ul, iar albastrul Mediteranei pare ireal. Coreenii își cântă bucuria. Căpitanul Park Ji Sung ia puțin avânt „noi am întâlnit Spania într-un meci amical înainte de Cupa Mondială și cred că se poate întâmpla orice.” Îl înțeleg. Din Asia a venit odată un film care se chema „Toată lumea e a mea”. Ajunge căci atâtea știri banale riscă să mă ia pe sus ca și valul de căldură. Pornesc aerul condiționat și mă întreb pentru cine va fi cu ghinion această zi de 13. Cred că șansa își va arăta zâmbetul sau colții la meciul Germania-Australia.

BRAZILIA LA ZERO GRADE

Ritualul: cafea, drum spre biroul soției, ziare. Cele mai mari note sunt de 7, ceea ce reprezintă și nivelul Cupei Mondiale, nivel tras în sus de stângul lui Messi și de Germania care a jucat de nota 8. Aflu de ce a fost schimbat Buffon. O criză de sciatică declanșată de timpul umed. Un coleg îmi spunea odată că după ce sari de 30 de ani totul începe să se cam simtă. Văd că e valabil și la fotbaliștii de nivel înalt. Toată Italia a părut „gripată”, ca armata lui Mussolini în al doilea război mondial.

Portarul Angliei continuă să fie ținta ironiilor. „Girl who slipped through his hands” titrează Daily Mirror sub poza fostei prietene a lui Green, un top model canadian. Deocamdată Robert rezistă și se relaxează la golf. În mod sigur, Capello îl va lăsa pe bancă meciul următor. Azi intră în competiție Brazilia, echipa mea de suflet. Ce mult vin pasiunile din familie! Taică-meu mi-a povestit de Pele însă nu e doar atât. În fond la vârsta aceea fragedă, totul era cam confuz. Am avut șansa să simt nisipul Copacabanei sub tălpi și fiorul Maracanei într-un meci cu Romario superstar. Dar despre asta, poate altădată. Dunga rămâne neiubit de ziariștii din țara cafelei. Acuzat pentru stilul defensiv, antrenorul Braziliei a închis brusc pentru presă, ultimele antrenamente înainte de debut. „E Coreea de Nord atât de bună încât e necesar ca Seleçao să se ferească?... Chiar nu știm ce-i în capul lui Dunga” scrie Jornal do Tarde. Deocamdată coreenii, despre care mulți nu știu nimic, se amuză la antrenamente, fiecare jucător lansându-se pe burtă și pilotând cu capul prin tunelul creat de picioarele coechipierilor așezați în șir indian. Mă bucur să văd că asiaticii au umor. Se spune că în 1966, după ce au pierdut cu Portugalia de la 3-0 pentru ei, mulți au fost internați în lagăre la întoarcerea acasă. Există oare ceva mai oribil decât comunismul?

ANGLIA-GERMANIA ÎN OPTIMI

Mă pornesc greu. Cred că motivul e interviul de azi, cu miza crescută. S-ar putea să ratez primul rând de meciuri, cel puțin parțial. Mă învârt aiurea prin casă. Oare la fel face Terry în cantonamentul Angliei? A ieșit cam șifonat după confesiunea în fața ziariștilor. Capello l-a cam tamponat. Slovenii își fac curaj: „Englezii au și calități, dar le-am descoperit și multe puncte slabe” declară căpitanul Koren. Lumea e însă cu ochii pe trupa lui signor Fabio, calculând variantele. Doar regina a anunțat că va merge la Wimbledon după 30 de ani. Cert e că în aceste zile non-fotbalul pândește orice mișcare. După dezamăgirea din Africa de Sud, francezii își îndeamnă copiii spre rugby, iar la noi se pledează pentru handbal, după ce i-am eliminat pe ruși.

Ziariștii trag pentru ultima oară în francezi. Așa că golesc încărcătorul: „Ridicoli mondiali” în Marca, „Capul cocoșului a fost tăiat” în Hurriyet, „Călătorie la capătul infernului” în L’Equipe și tot așa. Irlandezii se descarcă și ei vârtos. Simt nevoia să mă detașez de această adunare de corbi, pe câmpul plin de victime ale războiului. E prea mult. Franța a fost criticată înainte de începutul turneului final. Cât să rezisti? Domenech pleacă în sfârșit, neregretat și neînțeleș, precum gestul său de refuz de a da mâna cu Parreira, la finalul ultimului meci. Iar hexagonul are ce pune în locul vedetelor care au refuzat să se antreneze și să joace. Până la urmă fotbalul e un joc în care se găsesc mereu 22 de băieți, sau fete mai nou, un teren și o minge. O clarificare și închei subiectul Franța. Ieri Cisse era îndurerat nu pentru că primiseră gol, ci pentru că înțelesese că el va fi eliminat. Deși a rămas pe teren s-a pierdut destul de repede în mulțime, ca un pasager în aeroport.

Coreenii din nord vin cu noutăți vesele. Meciul cu Portugalia, transmis în direct la televiziunea națională, a rămas fără

FAVORITELE AU CONFIRMAT

Zi de pauză. Am rămas în opt echipe. Cele mai așteptate dueluri: Brazilia-Olanda și Argentina-Germania, se joacă vineri și sâmbătă. Caracatița Paul, de la acvariul din Oberhausen, care a devenit faimoasă pentru predicții, alegând bolul cu mâncare pe care e steagul echipei învingătoare, a indicat Germania drept câștigătoare. Unul din tentacule s-a așezat pe bolul Argentinei, lucru ce i-a făcut pe sud-americani să declare: „Avem șanse, dacă ne-a întins și nouă o mână.”

„Pictorul” Löw le-a dat elevilor săi 2 zile libere, să facă ce vor. Poate că asta i-ar calma și pe olandezi, care sunt puțin iritați. Van Persie s-a enervat și a zbierat la antrenor în momentul schimbării. „Scoate-l pe Sneijder!”, ar fi rostit atacantul batav, susține un specialist în citit de pe buze. Bert van Marwijk a preluat enervarea, pentru că a sărit ca ars: „A uitat că trebuie să treacă întâi de noi. Dar nu-i nimic. O să-i pedepsim aroganța”, la declarația lui Kaka: „Suntem de la un meci la altul mai buni. O s-o ținem tot așa până la finală.” Sunt sigur că Dunga va pune batista pe țambal. Olanda trădează totuși o nervozitate excesivă. Regimul de cantonament extins supurează.

Presa spaniolă și-a luat avânt: „Asta e Spania mea” zice Marca, iar despre Villa se spune că ar fi făcut un meci „stratosferic”. „Spania începe să viseze”, zice și El Pais. E de înțeles, înaintea unui sfert cu Paraguay. S-au cam temut spaniolii de Portugalia lui Ronaldo, care se simte „distrus, total dezolat, frustrat și resimțind o tristețe de neimaginat”. Băiete, la cum ai jucat, așa se simt toți portughezii, iar duelul tău cu Messi nu e decât o glumă de cabaret. În timp ce Messi produce spectacol, tu ai stat ca primadona în lojă, așteptând să cadă pe spate toate apărările, în fața frezei tale lucioase. Și ai tăi au zis: “Ronaldo a trecut pe lângă Mundial“, în ziarul Publico.